

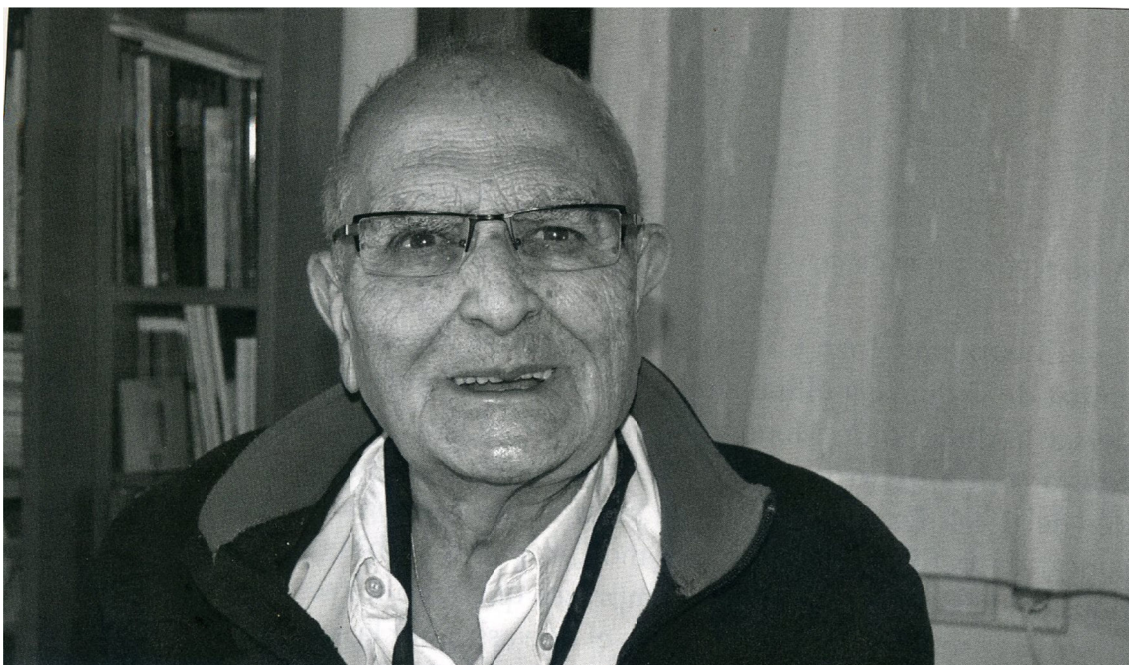
Adéu, amic Joan Campañà

Joan Campañà i Ros va néixer a Barcelona el 19 de juny de l'any 1925, fill d'Emili Campañà Valldeperas i de Maria Ros Campañà, el pare fill d'Olesa de Montserrat i la mare de Mollet del Vallès, ambdós de famílies dedicades al tèxtil en les respectives poblacions. La família Campañà Ros estava vinculada a la Lliga Regionalista, i formava part de la històrica burgesia catalana. El matrimoni va tenir quatre fills, dels que en Joan fou el fill primer baró. Era una família ideològicament dretana i religiosa, i en Joan va fer els seus primers estudis en col·legis religiosos i els de segon grau al jesuïtes del carrer Casp de Barcelona.

La família alternava la seva residència entre Barcelona i Mollet. Els estius els passava a Sant Hilari Sacalm, on els va sorprendre l'esclat del cop d'estat i l'inici de la guerra civil. A causa de la posterior revolta i els caos que es vivia, el pare d'en Joan va passar la frontera francesa i s'establí a San Sebastián, on va poder reunir-hi tota la seva família poc més tard, gràcies a un salconduit que els feia passar com a ciutadans cubans.

Quan varen tornar a Barcelona l'estiu del 1939, el jove Joan completà el batxillerat als mateixos jesuïtes de Casp. Posteriorment, i combinant els estudis amb l'empresa familiar, en Joan entrà a Escola d'Enginyers Industrials de Barcelona, d'on en sortiria al 1953 amb el grau de doctor enginyer industrial i director d'empresa. A ell li hauria agradat estudiar història i art, però els deures familiars sempre el varen portar al món de la indústria i empresa. Fins la seva jubilació en Joan va treballar com conseller industrial d'empreses tèxtils, químiques i d'electrònica.

La família Campañà Ros començà a estiuajar a Viladrau al 1940, i allà és on el jove Joan començà a practicar l'excursionisme i coneixement del Montseny. La seva afició excursionista i el seu amor al país li valgué ser secretari del Centre Excursionista de Catalunya durant deu anys. Des de la fundació de l'associació Amics del Montseny a inicis dels anys 80, en Joan va treballar sempre pel bé de l'entitat, i en va ser un dels més brillants presidents.

En Joan Campañà poc abans de complir els 90 anys. El text superior és un resum-extracte del pròleg que va escriure l'historiador Antoni Pladevall Font a les Monografies del Montseny / 30 en honor a Joan Campañà, que aleshores abandonava la direcció activa de la publicació.

Vaig conèixer en Joan Campañà ara farà uns deu anys. Aleshores jo havia començat el projecte Fonts del Montseny i en Joan, que no se li escapava mai res del que es covava al Montseny, va venir a casa meva una tarda i, com qui no vol la cosa, em va dir: *“Ja coneixes la font Rupitosa?”*. Un altre dia, quan estava comprant el pa al forn de Viladrau, també em va preguntar: *“Ja has anat a la font del Corral?”*, i un altre: *“Cal que visitis la font de l’Escot”*. Així va començar la nostra amistat. Un dia d’agost del 2012 vàrem organitzar una excursió juntament amb en Xavier Par i en Josep Masnou a l’amagada font de Cans. En Joan ja tenia certes dificultats per caminar per la muntanya, però es notava el seu esperit jove i les seves ganes de mostrar els secrets més amagats del Montseny als que encara en tenim molt per aprendre d’aquesta muntanya màgica. Amb en Joan i altres amics del Montseny hem fet excursions a Tona, a Sant Jaume de Viladrover, a Sant Feliu de Buixalleu, a Hostalric, a Sant Celoni..., sempre aprenent d’en Joan.

A inicis del 2013, vaig gosar demanar-li que em prologués el meu primer llibre *El paradís del Montseny*. Recordo que jo estava nerviós, perquè per mi en Joan Campañà era un referent, i em semblava un atreviment demanar-li aquest favor. En Joan no sols va redactar el pròleg, sinó que va escriure falagueres paraules cap a mi i la meva primerenca obra, evidentment exagerant el valor del llibre.

Oscar Farrerons Vidal
Dr. arquitecte, estudiós del Montseny

Quan l’estiu del 2015 es va presentar el volum núm. 30 de les Monografies del Montseny a Sant Celoni, coincidint amb el 90 aniversari d’en Joan, tinc present que l’acte es va convertir en un petit homenatge a la seva persona. Quan tothom li dedicava paraules de reconeixement cap a la seva tasca al capdavant de l’Associació d’Amics del Montseny, en Joan va dir: *“Penso dedicar noranta anys més a l’associació!”*. Així era en Joan, sempre treballador, sempre pendent que Amics del Montseny tirés endavant. Sempre que ens trobàvem a la plaça Major, o al quiosc de Viladrau, en Joan em deia: *“Un dia t’he de portar a la font de la Tronca de Pujol, a aquesta font no hi ha anat mai ningú”*.

Aquests darrers cinc anys, la seva filla Arola Campañà ha pres el relleu a la presidència de l’Associació d’Amics del Montseny. Altres hem entrat a la Junta i al Consell de Redacció de les Monografies del Montseny, però sempre hem tingut el suport d’en Joan, en qualitat de President d’Honor de la nostra associació. Fins aquest estiu, a la presentació del volum núm. 35 de les Monografies a Aiguafreda, o a l’entrega del 38è Premi Poètic del Montseny a Viladrau, en Joan, malgrat el seu estat de salut, sempre hi era.

Al final he hagut d’anar a cercar la font de la Tronca de Pujol jo sol, sense l’amic Joan, però estem segurs que el seu exemple i la seva passió pel Montseny sempre ens guiaran.